

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Lynne Marshall

A világ legédesebb csókja

Allison Leigh

Szerencsés Valentin

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Janet Maarschalk, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

A Bianca 289. eredeti címe: *Courting His Favorite Nurse (Harlequin Special Edition)*

Magyarra fordította: *Herczog Gábor*

© Harlequin Books S. A., 2009 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

A Bianca 290. eredeti címe: *Valentine's Fortune (Harlequin Special Edition)*

Magyarra fordította: *Márnay Sára*

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 289–290. számában, 2015

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-538-993-3

Kép: iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

Lynne Marshall

A világ legédesebb csókja

1. FEJEZET

– Örülök, hogy itt vagy, kincsem. – Kieran Gray hangja kissé reszketeg volt, még nem heverte ki az előző napi operációt. Bal lába csípőig gipszben, három párnával alápolcolva, de még így is csaknem túlnyúlt a kórházi ágyon.

– Én is örülök, papa. – Anne megpaskolta az apja kezét, és közben ellenőrizte, hogy az infúzió a helyén van-e, és hogy a folyadék szabályosan csöpög-e. Már nyolc éve volt ápolónő, és ez szinte automatizmussá vált nála.

– Törődj a mamával, amíg nem vagyok otthon – mormolta halkán Kieran, és lecsukódott a szeme.

– Úgy lesz – suttogetta Anne. Szerencsére szabadságot vehetett ki addig, míg az öccse, Lucas hivatalosan ki nem lép a hadseregből.

A zsebében egyszer csak megszólalt a mobil.

– A betegnyilvántartó, papa – mondta a kijelzőre pillantva. – A mamát nyilván kiengedik a kórházból. Kieran bólintott, de a szemét nem nyitotta ki.

– Esküszöm, hogy egyszerűen nem láttam azt az autót – mormolta maga elé.

Anne szülei motoron ültek, tehát sokkal rosszabbul is végződhetett volna a dolog. Amikor a lány kicsivel később a földszinten kiszállt a liftből, a távolban felbőgött egy sziréna.

– Az anyámért jöttem – mondta Anne a betegnyilvántartó pultja mögött unatkozó nővérnek. – Beverly Gray.

A nővér némi erőfeszítéssel megmozdult, és szemét végigfuttatta egy listán. Amikor megtalálta a nevet, egyetlen szó nélkül megnyomta a pult alatt lévő gombot, és a kezelőszoba ajtaja kinyílt.

Anne az anyjához sietett.

– Hogy van az apád? – kérdezte azonnal Beverly. Megcsavarodott szárú joggingnadrágban és a vállára terített felsőben elég szokatlanul festett. A máskor mindig elegáns anyja azonban még a kórházba sem akart smink és fülbevaló nélkül jönni. A nagy aranykarikákba mostanra belegabalyodott a vállig érő, aranybarna haja, a rúzsa pedig félig lekopott.

– Jól van, mama. A nővérek azt mondják, hogy néhány nap múlva hazaengedik.

– Hála istennek! Miért pont a jobb kezem sérült meg? A ballal nem megyek semmire. Hogyan gondoskodom most az apádról, és hogyan sminkeljem magam? – Beverly ingerülten megrázta a fejét. – El sem tudod képzelni, milyen nehéz fél kézzel bekapcsolni egy melltartót.

– Ezért leszek én ott – mosolyodott el Anne.

Beverly lebiggyesztette az ajkát és felhúzta a szemöldökét.

– Némelyik szülő mit meg nem tesz, hogy hazacsábítsa a lányát!

– Elég lett volna egy meghívás.

– Á, mindig találsz valami kifogást – legyintett az anyja az egészséges kezével, és Anne kénytelen volt egyetérteni vele.

A büntudat csak ritkán kínozza. Igazság szerint ma már Portlandben sokkal otthonosabban érzi magát, de ezt nem merte elárulni.

A sziréna egyre közeledett, míg aztán a kórház előtt hirtelen elhallgatott.

Egy kimerült nővér kerekese székét gördített eléjük.

– Elkészültek? – kérdezte. A szeme alatt sötét karikák, a kontya félrecsúszva.

A betegfelvételhez vezető ajtó kicsapódott, és egy csapat tűzoltó két sebesültet tolt be. Anne dolgozott sürgősségin is, ezért önkéntelenül máris ugrásra készen állt, de aztán lehűtötte magát. Ma nem nővérként van jelen, hanem egy páciens rokonaként. Ellenőrizte az anyja ujjait. Összeszorította a körömágyát, amely először elfehéredett, aztán gyorsan megint vörös lett.

– Tudod mozgatni? – kérdezte szinte kiabálva, hogy a körülöttük kibontakozó lármában is hallani lehessen.

– Anne, ez százszor jobb, mint az előző gipsz.

– Rendben, akkor mehetünk. – Anne bátorítólág rámosolygott a nővérrre, majd aláírta az elbocsátó papírokat, besegítette az anyját a tolószékbe, és elindultak a kijárat felé.

– Ne lógassa a begipszelt kezét – szólt utánuk a nővér, aki már a hordágyon betolt beteg felé sietett. Hát ennyit az utógondozásról.

Anne fél szemmel látta a férfit. Szétvetett lábbal, karba font kézzel állt, távol a nyüzsgéstől, a nővérektől, orvosoktól, tűzoltóktól.

– Hát itt az én hőszám! – kiáltott föl az anyja, majd Anne-hez fordult. – Vasárnap Jackson érkezett elsőként a baleseti helyszínre.

Jackson? Jackson Lightfoot? Mintha pók csípte volna meg, úgy kapta arra a fejét, épp akkor, amikor Jackson is észrevette. Mi az ördögöt keres itt? Anne pislogott, miközben a szívtipró a múltjából közelebb jött, és elűzte minden kétségét.

Kétségbeejtő, hogy még az akkori sportolónál is jobban néz ki. Pedig ez akkoriban elképzelhetetlennek tűnt. A komor arcú Jackson a tűzoltók szokásos ruházatát viselte: tengerészkek pólót, kék nadrágot és fényesre suvikszolt csizmát. Szőke haja valamivel sötétebb lett, és fiús vonásai nyomtalanul eltűntek. Nem is csoda, hisz azóta tizenkét év telt el, de a lány szívét még mindig megdobogtatta. Furcsa érzés, leginkább a félelemre emlékeztette.

– Mrs. Gray, mit csinál itt? – kérdezte az anyjától, de közben a tekintetét Anne-re szegezte.

– Anne úgy gondolta, hogy új gipszre van szükségem – mondta Beverly, és megpróbálta felemelni a jobb kezét.

Anne legszívesebben elbújt volna az egyik kezelőben, de Jackson habozva rámosolygott.

– Anne?

A lány bólított, és erősen küzdött a váratlanul rátörő érzelmi viharral. Idegei a végsőkig feszültek, a vér az arcába szökött, a lába pedig úgy elgyengült, hogy alig tudott talpon maradni. Már harmincéves volt, de pillanatok alatt úgy elbizonytalanodott, mint egy tini.

– Szervusz, Jackson! – mondta, de a folytatással kapcsolatban tanácstalan volt. Végül az agyalágyult verziót választotta. – Tűzoltó vagy?

– Igen, önkéntes. Kétszer egy héten.

A mellkasa szélesebb, izmosabb lett, a hangja pedig egy oktávval lejjebb szállt. Egyértelműen azzá a férfivá érett, akit ő a kissé önhitt tizennyolc éves fiúba belélatott.

– Hogy van az öregúr? – hajolt előre Jackson, és átölelte Beverlyt.

– Jól van, köszönhetően neked és a lélekjelenlétednek. Az orvos azt mondta Anne-nek, hogy két nap múlva hazaengedi. Látogass majd meg minket!

– Ez csak természetes – mondta Jackson, és tekintete visszavándorolt Anne-re. Mielőtt a lány felocsúdatott volna, már át is ölelte. Igaz, nem volt több esetlen hátpaskolgatásnál, de mégis felzaklatta. Ki gondolta volna, hogy még mindig az Irish Springet használja?

Kibontakozott az ölelésből, és zavart látott a férfi szemében. A felejthetetlen, jádezőld szem és a kialakulóban lévő ráncok egyszerűen ellenállhatatlanná tették.

Nem! Azonnal hagyd abba! Ismerjük már ezt a pocsek végű történetet.

– Nos, ott hátul szükség van rám. Örülök, hogy találkoztunk. Beverly, vigyázzon magára! Holnap iskola után majd meglátogatom Kierant.

Jackson már el is tűnt, hogy segítsen a többi tűzoltónak áttenni a sérülteket a kórházi hordágyakra.

Anne tudta, hogy a férfi tanárként dolgozik Whispering Oaksban, de mikor barátkozott ennyire össze a szüleivel?

Emlékfoszlányok merültek fel, és erősen foglalkoztatták Anne-t, miközben az anyját a kocsihoz toltta. Emlékezett az időre, amikor Jackson még vele barátkozott, aztán ő bemutatta a legjobb barátjának, és ezzel elveszítette. Hamarosan fölösleges kolonccá vált számukra. Meg kellett elégednie a cimbora szerepével. Végignézte, ahogy a kapcsolatuk románccá fejlődik, miközben az érzéseit meg kellett tartania magának. Eszébe jutott az is, hogy később mindhárman életük legnehezebb szakaszán vergődtek át. Jackson lett az

ő titkos hőse, akit tiszta szívéből szeretett, de aki nem lehetett az övé, mert akkor elárulta volna a legjobb barátját.

– Jackson most a középiskolában tanít, és így az apád munkatársa – mesélte Beverly, aki közben a tolokocsiból átült az autóba. – Angolt és az alsóbb osztályokban matematikát oktat.

– Igen, anya, már említetted. – Jackson nem volt épp a legszorgalmasabb diák, most pedig saját akaratából megy mindennap iskolába?

Beverly hallgatott, és Anne tudta is, hogy miért. Ha ő nem is említette az anyjának a szerelmi bánatát, Beverly észrevette a fájdalmát. Nem kellett zseninek lenni ahhoz, hogy kitalálja az okot. Anne becsukta az autó ajtaját, a tolokocsit a kórház oldalához, a gyűjtőhelyre vitte, majd beült a kormányhoz.

Röviddel azután, hogy Anne hátat fordított Whispering Oaksnak, Jackson is elhagyta a várost. Időről időre küldött neki egy képeslapot a világ valamelyik távoli sarkából. Gyengécske kísérlet volt ez a kapcsolattartásra. Ha tényleg azt érezte volna, amit írt – „te vagy az igazi, Anne” –, akkor miért nem költözött soha közelebb hozzá? Aztán egyszer csak elmaradtak a lapok is.

Türelmetlenül elindította a motort, hogy minél gyorsabban távol kerüljön a kórháztól és a tűzoltóktól. Jackson Lightfoot miatt hagyta el az otthonát, és ő volt az utolsó, akit most látni akart.

Másnap Jackson szeme majd leragadt az iskolában. A diákjai ezt a napot „fáradt szerdára” keresztelték, mert a férfi előző este mindig ügyeletes volt a tűzoltóságon. A diákok most is kuncogtak, mert a tanár bácsi nem tudta leplezni a kimerültségét.

– Rendben. Szeretné valaki felolvasni a fogalmazását?

Ettől azonnal beállt a néma csönd.

Talán ebédidőben több kávéét ihatott volna...

Miközben mindenki ismét a munkájára figyelt, neki Anne jutott az eszébe. Mi lelte őt tegnap? Annyira elgyengült, amikor a lányt megpillantotta, hogy egy kisgyerek is könnyedén a földre teríthette volna.

Anne mindig is próbára tette, és a tegnapi találkozáskor ugyanazt a régi kihívást látta a szemében. Abban a gyönyörű barna szemben. A lány érettebbé vált, és ez jól állt neki. A középiskolában egy kicsit csontos volt, nem igazán az ő típusa. Mostanra magára szedett egy-két kilót és szögletes formái kikerekedtek.

Persze nem a lány teste vonzotta, hanem a nyers őszintesége. Jackson megdörzsölte az arcát, és az a nap jutott az eszébe, amikor egy atlétikaedzésen először megszólította őt Anne.

– Lightfoot, te baromságokat beszélsz összevissza – jelentette ki. – Megpróbálok elhítenni mindenkivel, hogy félig az őslakosok leszármazottja vagy, pedig a családod német vagy angol. Tudom, mert utánanéztam.

Egyetlen lány sem vonta addig kétségbe a szavait. Kihúzta magát Anne előtt, és rákacsintott. A lány magabiztos tekintetéből kiolvasta, hogy a kérdése nem téveszti meg.

A Lightfoot pompás név volt egy menő Whispering Oaks-i akadályfutónak, és azzal, hogy indián ősokeket kreált magának, rátett még egy lapáttal. De Jackson annyira fehér és kispolgári volt, hogy Anne-nek sikerült sarokba szorítania.

– Tíz dollárt adok, ha megtartod magadnak.

– Nem hagyom magam megvesztegetni, de jól tudok titkot tartani.

Nemcsak jól, de egyenesen páratlanul tudott titkot tartani.

Pontosan egy héttel később, még azelőtt, hogy a barátnőjénél, Briannánál diagnosztizálták volna a leukémiát, az ő száján csúszott ki egy nagy titok arról, hogy mit érez Anne iránt. De ami még rosszabb, meg is csókolta a lányt. Együtt lógtak egy szombat este. Brianna nem érezte jól magát, ezért ő korán hazavitte. Utólag könnyű azt mondani, hogy észre kellett volna vennie a betegségét, hisz már hetek óta küszködött a vissza-visszatérő rosszullétekkel. De ő vak volt. Sőt, örült is, hogy kettesben maradhat Anne-nel. Milyen ostoba volt!

Először Anne-éknél néztek meg egy Star Trek-DVD-t. A film után Kirk kapitányt és Spokot idézgették.

– Olvassa össze a lelkét az enyémmel! – jelentette ki, és kifeszített ujjait Anne arcára tette.

Anne vette a lapot, és mint mindig, most is kuncogott, a fiú kezét pedig nem toltta el. Jackson esküdni mert volna rá, hogy azok az őzikeszemek közölni akarnak valamit. Például azt, hogy csókolj meg.

Meg is tette. Az ajkát lágyan Anne szájára helyezte, olyan finoman, ahogy az az első csókhoz illik. A lány ajka lágy és nedves volt. Anne nem húzódott el riadtan, de megmerevedett. Abba kellene hagynia, figyelmeztette magát Jackson. Mi lesz Briannával? Félresöpörte azonban a kételyt, és tovább csókolta Anne-t. Jobban meg akarta ismerni, de csak lépésről lépésre. Érezte, hogy a lány merevsége lassan felenged.

Anne a mellkasára tette a kezét, hogy eltolja magától, de csak azután, hogy viszonzta a csókot. Jackson kérdően nézett a lányra, és rémület meg vágy zavart keverékét látta az arcán.

– Nem lett volna szabad ezt tennünk – suttopta Anne remegő orrcimpával.

– Nagyon sajnálom – válaszolta Jackson. De vajon tényleg sajnálta minden idők legédesebb csókját? Biztosan tudta, hogy van valami kettejük között. Valami, ami csak arra vár, hogy szabad utat adjanak neki. És hitte, hogy a lány is így érez.

– Ő a legjobb barátnőm – kapta a szája elé a kezét Anne, mintha a csók nyomát is le akarná törölni.

– Valószínűleg most rossz véleménnyel vagy rólam – mondta komoran Jackson, és a földet bámulta.

– Most épp nem tudom, hogy mit gondoljak.

– Talán jobb, ha megyek. – A fiú nem bánta meg a tettét. Érezte kettejük közt az ellenállhatatlan vonzalmat, és nem képzelődött.

A csók olyan szenvedélyes volt, hogy egész hétvégén nem ment ki a fejéből.

Hétfőn aztán Jackson kihasználta a kedvező alkalmat. Megragadta Anne csuklóját, és az iskolaudvar közepén álló öreg tölgy mögé húzta. Egész hétvégén erre várt, és nem számított, milyen következményei lesznek, újra meg akarta csókolni.

Megszállottan szorította a lányt a kérges fa törzséhez, és szenvedélyesen csókolta. Követelőzően falta a száját, az előző csók két napja nem ment ki a fejéből. Anne a földre ejtette a könyveit és viszonzta a csókot, akárcsak két nappal korábban.

Miután Jackson megkapta álmai csókját, elhúzódott a lánytól, de csak azért, mert meghallotta a többi diák huhogását, gúnyos megjegyzéseit.

Átkozottul büszkének kellett volna lennie erre a csókra, de Anne tágra nyílt pupillája és kapkodó lélegzete miatt ő is zavarba jött. Most hogyan folytatódjon a dolog?

Egy héttel ezután Brianna titokzatos betegsége nevet kapott, és hármójuk világa a feje tetejére állt. Minden egyéb hirtelen mellékes lett.

Anne soha többé nem említette a csókokat, és Jackson sem hozta szóba. Attól kezdve azonban a barátságuk már nem volt a régi.

A felelősség, a büntudat és a csalódás együtt a legostobább lépésekre kényszeríthetik az embert. Miután Brianna meghalt, Jackson Európába ment, azaz épp ellenkező irányt választott, mint Anne, aki Oregonba költözött. Az életnek azonban megvan az a jellegzetessége, hogy az elkövetett hibákat nem hagyja büntetlenül. Anne-ben elveszített egy jó barátot, és azóta igazán beleszeretni sem tudott senkibe.

Ezernyi dolgról szeretett volna beszélgetni a lánnyal, de sejtelve sem volt, hogyan fogjon neki. Tudta, hogy az ellentmondásos tetteiért bocsánatot kell kérnie. Ha Anne mostani viselkedéséből az érzéseire lehet következtetni, akkor a legkevésbé sem akar vele találkozni.

Jackson fintorgott, és észrevette, hogy a diákjai feszült érdeklődéssel követik a töprengését. Kiszúrta magának a hangadót, egy lányt, aki a gyanúja szerint rajongott iránta.

– Amy, elkészültél? Felolvasnád nekünk? – Jóindulatú, tanári hangon szólalt meg, amivel általában elérte azt, amit akart. A kislány azonban megrázta a fejét, gyorsan, mint egy kolibri.

Minden tekintet ismét a padokra szegeződött.

Délután meglátogatja a kórházban Kieran Grayt, utána pedig talán Beverlyt is. És persze Anne-t.

– Lucas, értjük. Egyszerűen csak gyere, amikor tudsz. Mi az a néhány nap? – mondta Anne.

Gondolataiba merülve ült az anyja ágya mellett. Lucas néhány vizsgálaton esett át, mielőtt elengednék a hadseregéből, és hazautazásának napja egyre csak tolódot. – Apa viszonylag jól van ahhoz képest, milyen súlyosan megsérült. Tegnap beszéltem vele, és holnap megint meglátogatom a kórházban. Mama is jól van. Most épp pihen. Szeretnél beszélni vele?

Beverly mozdulatlanul feküdt az ágyon, rózsaszín üvegyapottal begipszelt kezét a mellére tett párnán

nyugtatta.

– Nem akarom, hogy felébredsz – mondta Lucas.

– Nem alszik mélyen. Adom neked – válaszolta Anne. Finoman megérintette az anyját. – Lucas van a telefonban.

Átnyújtotta a kagylót ébredező anyjának, aki azonnal élénkebb lett, amint meghallotta a fia nevét.

Akárcsak Anne, a középiskola után az öccse is elhagyta az otthonát, és kilenc évet szolgált a hadseregben. Mostanra érett meg az idő, hogy már ne hagyja magát rábeszélni a szolgálat meghosszabbítására, és néhány hét múlva végleg leszerel. Hála istennek! Lucas több sivatagot és több szenvedést látott, mint amit valaha is el tudott képzelni. Most pedig, amikor végre hazatér, itt az újabb baj, anyja és apja is gipszben, amit még szerencsének is tarthatnak, hisz motorkerékpárral karamboloztak.

Halk kopogást hallott a konyhaajtó felől. Felállt, hogy utánanézzon. Az ajtó előtt álló valaki egy hatalmas virágcsokor mögé rejtőzött.

– Miss Gray, hogy van? – Anne felismerte a hangot, és elmosolyodott. Jocelyn Howard kikukucskált a csokor mögül, és az arca felragyogott. – Anne, mikor érkeztél?

– Hétfőn. – A két lány összeölelkezett, a köztük lévő csokor miatt kissé esetlenül. Anne-t átjárta az otthonosság érzése. Amikor Whispering Oaksot elhagyta, legszívesebben soha nem tért volna vissza, de közben megfélemedezett az itt lakó csodálatos emberekről. Portlandben soha nem élte át a viszontlátás ilyen őszinte örömét. – Gyere be! Mama a szobájában pihen.

Jocelyn egész életében Grayék szomszédságában élt, és tiszteletbeli családtag volt. Anne számára olyan volt, mint valami kishúg, Lucas számára az első játszótárs mindaddig, míg óvodába nem került, mert utána inkább fiúkkal játszott.

Abban a pillanatban léptek be a hálósobába, amikor Beverly letette a telefont.

Jocelyn magas volt, hosszú lábú, és egy futóbajnok karcsú testével büszkélkedhetett. Az ágy fölé hajolt, és adott Beverlynek egy puszit.

– Jaj, Mrs. Gray, annyira sajnálom a baleset miatt! Ha segíthetek valamiben, hát csak szóljon nyugodtan!

– Nagyon kedves tőled, Jocelyn. – Beverly viszonzta a csókot, és megveregette a lány karját. – Nahát, milyen gyönyörű virágok!

– Anya rózsakertjéből valók. – Jocelyn keresett egy vázát, és az ablak alatt álló éjjeliszekrényre tette a virágokat. A lenyugvóban lévő márciusi nap már csak szelíden világította meg a barack- és áfonyaszínben pompázó szirmokat, de az erős illat elárasztotta a szobát.

– Komolyan mondom. Hisz itt vagyok a közelben. Ha segítő kézre van szüksége, vagy az ápolónője szünetet akar tartani – Jocelyn vetett egy pillantást Anne-re –, akkor szívesen beugrom.

Töltött Beverlynek egy kis vizet, és leült az ágya szélére.

– Hogy van Mr. Gray?

– Panaszodik, mert a baleset az atlétikai idény közepén történt. Ez egy edzőnek külön nyomorúság.

– Nagyon meg tudom érteni – mondta Jocelyn. – Idén esélyünk van bejutni a ligadöntőbe. Anne, tudod, hogy én vagyok Kieran legújabb segédedzője?

– Nem, komolyan nem. És mióta? – Anne-t kissé bántotta, hogy már nincs mindenbe beavatva, hogy a dolgok nélküle történnek. A szülei valamikor felhagytak azzal, hogy a Whispering Oaksban történt apróságokról beszámoljanak neki. Valószínűleg akkor, amikor ő elveszítette minden érdeklődését a szülővárosa iránt.

– Tavaly óta. Akkor jöttem át az Imperialból. – Tehát Jocelyn a város túlsó felén lévő konkurens iskolát otthagya a sajátjáért.

– No igen, az apám mindig szívesen adta át neked az atlétikai pálya nagy részét. Te pótolta számára azt, ami belőlem hiányzott.

– Nem is voltál olyan rossz – ingatta a fejét Jocelyn. – Lucas pedig kifejezetten gyorsnak számított.

– Igen. Mindig nagyon gyorsan tudott elrohanni. – A gúnyolódás most nem jött be. Anne elfelejtette, hogy Jocelyn mindig felnézett Lucasra. Még az is lehet, hogy beleszeretett volna, ha az öccse kicsit több figyelmet szentel neki. De valószínűleg így is szerelmes volt a srácba. Anne tudta, hogy nincs rosszabb a viszonzatlan érzéseknél.

– Épp most beszéltem Lucasszal – mondta Beverly.

– És hogy megy sora? – ragyogott fel Jocelyn dióbarna szeme.

Anne keresett valami indokot, hogy magukra hagyhassa őket. A munkahelyével is beszélnie kell, hogy megtudakolja, beválik-e a helyettesítője.

Ekkor megszólalt a csengő. Anne vetett egy pillantást az órájára, majd elindult a bejárati ajtó felé, és felkészült egy ügynök lerázására.

A „nem, köszönöm” szavakat azonban le kellett nyelnie. Az álla leesett, és a szíve a torkában dobogott. Jackson állt a küszöbön.

Jackson kezében két, gyorséttermi papírdobozzal teli nejlonzacskóval állt az ajtóban. A férfi a jól ismert, megnyerő mosolyát villantotta rá. Anne libabőrös lett.

– Megbízható forrásból tudom, hogy az anyukád szereti a csípős csirkeszárnyat – emelte a magasba az egyik zacskót.

– Apától, nyilván.

– Most lebuktam – mosolygott a férfi, és bólintott. – No meg persze farmersaláta majonéz nélkül. Ilyet nehezebb volt találni – emelte fel a másik zacskót.

– Lightos farmersaláta – mondta Anne, mert nem jutott más eszébe. Kényszeredetten nevetett az apja kedves ötletén, még ha kényelmetlen helyzetbe is került miatta.

Anne nem szívesen főzött, de tudta, hogy Beverly előbb-utóbb mindenképpen éhes lesz. Sajnos nem vásárolt be, viszont a dobozokból friss illatok szálltak. Vegye át egyszerűen az ételt, és csapja Jackson orrára az ajtót? Ez igazán prima elutasító gesztus lenne, ráadásul nagyon is megfelelné az elveinek, miszerint kerülni kell a múlttal való szembenézést.

– Bejöhetek?

– Persze – mondta helyett. Képtelen volt nemet mondani. – Gyere be!

És most hogyan viselkedjen? Mintha nem Jackson törte volna össze a szívét? Mintha nem miatta árulta volna el a legjobb barátnőjét? Vagy lásson a férfiban egykori barátot, akivel úgy nevetett meg sírt, mint senki mással? Bizonytalanul végigsimított a homlokán, míg végül felöltötte a legjobb vendéglátó arckifejezését.

A konyhába vezette a látogatót, aki ott végre megszabadult a csomagoktól.

– Házfelújítás volt? – nézett körül Jackson.

Anne bólintott. Amióta elköltözött, az anyja az egykori rusztikus farmerstílust egy francia vidéki ház stílusára cserélte. Lebontottak egy falat és egybenyitották a konyhát a nappalival. A modern, üvegajtós konyhaszekrények és a gránit munkapult előtt konyhasziget húzódott, a falon élelmiszer-tároló polcok tartókkal és fűszerekkel, továbbá egy ultramodern gáztűzhely meg egy hosszú polc nemzetközi szakácskönyvekkel.

– Szólok az anyámnak – mondta, és sarkon fordult. Hiába, mert Beverly és Jocelyn már be is léptek a helyiségbe.

– Hátul a szobámban is megéreztem az étel illatát. Jackson, köszönöm, de nem kellett volna. – Beverly közben nagyot nyelt, amivel rácáfolt a szavaira.

Olyan lelkesen rázott kezét a férfival, mintha hónapok óta nem találkoztak volna.

– Nem hagyhattam cserben az öregurat – mondta Jackson, és rákacsintott Beverlyre. – Aggódott amiatt, hogy Anne esetleg nem főz vacsorát. Vagy ami még rosszabb, magának kell elkészítenie.

A férfi szeme hamiskásan csillogott, és ha Anne nem azzal lett volna elfoglalva, hogy mindenben egy ellene szőtt összeesküvést sejt, akkor valószínűleg együtt nevetett volna a többiekkel.

– Ugyan már! Nem vagyok valami kiváló szakács, de soha nem éheztetném anyát. Nem felejtettem még el, hogyan kell ételt rendelni.

Anne kinyitotta a szekrényt, és elővett néhány tányért. Beverly is részt akart venni a terítésben, és ép kezével szétosztotta az evőeszközöket. Az innivaló lett Jocelyn reszortja, miközben Jackson – nos, Jackson csak állt az asztal mellett, és hihetetlenül jól nézett ki makulátlanra vasalt, világoskék, csíkos ingében.

Megdörzsölte háromnapos szakállát, és nyilván megérezte magán Anne vizsgálódó tekintetét, mert a pillantását mereven a földre szegezte.

Hogy ülhetne egy asztalhoz a férfival? Hogyan folytathatna közben laza csevejt a többiekkel? Ha

Jackson felült volna annak az elterjedt tévhitnek, hogy az idő begyógyítja a sebeket, akkor rossz hírei vannak a számára.

Anne nagyot sóhajtott, leült, és úgy döntött, hogy vesz a fokhagymás kenyérből.

– Miért vagy önkéntes tűzoltó? – Vacsora közben Anne leginkább úgy viselkedett, mint egy újságíró, nem pedig mint egy barátnő. Jacksonra záporoztak a kérdések, de mindegyik megmaradt a felszínen. Anne pedig közben csak piszkálgatta az ételét.

– Kalifornia csödben van, nem tud elég tűzoltót fizetni. Whispering Oaks az önkéntesekre van utalva. Nekem pedig ez lehetőség, hogy valamit visszaadjak a közösségnek.

Anne tudta, hogy miért akar Jackson visszaadni valamit. Briannát elég gyakran szállította a mentőautó kórházba. A tűzoltók mindig elsőként érkeztek, amikor Brianna összeesett az iskolában.

– Nagyjából ugyanazok az okai, amiért te ápolónő lettél – szólalt meg az anyja.

– Brianna – bólintott Anne. Rendben, tehát ő mondta ki elsőként ezt a nevet.

– Brianna – ismételte Jackson, mielőtt nagyot kortyolt volna a jeges teájából.

A másodperc egy töredékére találkozott a pillantásuk, ám ahhoz épp elég hosszan, hogy Jackson megzavarja. Szeretett volna belelátni a lány fejébe.

Amikor újra el akarta kapni a tekintetét, Anne másfele nézett. Ebből megsejtette, hogy nem lesz könnyű dolga. Rá akarta venni, hogy töltsön el vele több időt. Csak ők ketten. Muszáj volt túlesnie a régóta tartogatott bocsánatkérésen.

A hangulat valamelyest felengedett, és Jackson úgy döntött, hogy a következő lépését közönség előtt kockáztatja meg. Sajnos az internetes randevúi sorában már megbeszélte a következőt, és az érintett hölgyet egyszer már felültette. Anne-t szívesen meghívná egy kávéra holnap este, de most valami mást kellett kitalálnia. Mégpedig gyorsan.

– Anne, nem volna kedved a régi idők emlékére szombaton a Boulder Peakre kirándulni? – kérdezte.

Ez volt egykor az egyik kedvenc helyük. A lány hosszan pislogott, majd a válasz előtt megtörölte a száját.

– Csodásan hangzik, de nem tudok. Mamát kell fodrászhoz és manikűröshöz vinnem, ugye? –

A kiválóan feladott labda gyorsan visszajött, de nem oda, ahova ő akarta.

– Ó, azt igazán elhalaszthatjuk – vélte Beverly bizonytalanul, és harapott egyet a csirkeszárnyból.

– De hát ki akartad csinósíttatni magad papa hazaérkezése előtt. Te mondtad.

– Majd én elviszem – avatkozott közbe Jocelyn.

Anne arcát akár megalázottnak is lehetett volna nevezni, de Jackson megpróbált a pozitívumra koncentrálni. A lány háríthat, amennyit csak akar, de a csapat láthatóan az ő pártján áll.

– Akkor érted jövök nyolckor – mondta mosolyogva.

Péntek este Anne segített az anyjának felpolcolni begipszelt karját, ellenőrizte, hogy minden fontos dolog elérhető közelségben van-e, majd Beverly hosszú bevásárlólistájával felfegyverkezve elindult a szupermarketbe.

Autózás közben a legkülönösebb dolgok jutottak eszébe. Miután olyan sok időt töltött az anyjával, no meg a testvérével is beszélt, minden apróság gondolatok egész sorát indította el benne. Épp gyerekkora kedvenc parkja mellett hajtott el.

Amikor Lucas megszületett, nem bánta, hogy már nem ő az egyetlen gyerek a családban. Örült, hogy van egy öccse. Amikor a fiú nagyobb lett, ő felfedezte, hogy képes megnevetetni az öccsét, ezért gyakran meg is tette. Lucas akkoriban szívesen nevetett. Ma már nem annyira.

Három éve nem találkoztak, de időnként beszéltek telefonon, és gyakran váltottak e-maileket. Mostanában Lucas nagyon cinikusnak tűnt, és ennek Anne nem örült. Hiányzott neki, és alig várta, hogy találkozzanak. Nem is szólva arról, hogy minél előbb érkezik meg az öccse, ő annál előbb térhet vissza Portlandbe, az új munkájához.

Gondolatai másfelé kalandoztak, amikor meglátta a régi általános iskoláját. A szerény külsejű, egyemeletes épületben az anyja mindig negyedikeseket tanított. Ezernyi más dolog is eszébe jutott. Milyen gyakran kellett itt Lucas segítségére sietnie, amikor bajba került! Ő és az öccse minden csínytevésben

összetartottak.

Annak idején, amikor sikeresen tette le a felvételi vizsgát az orvosi egyetemre, a szüleinek nem volt pénze a tandíjára. Nem tehetett nekik szemrehányást. Később aztán már a saját házukban laktak, mert papa nagynénje egy egész kis vagyont hagyott rájuk. Felhorkant, és az égre emelte a tekintetét. Hagyd annyiban, Anne! Harminc vagy, és felnőtt. Ha mégis orvos akarsz lenni, akkor most is jelentkezhetsz az egyetemre. Igazság szerint azonban szívesen volt ápolónő.

Mindebből annyit tanult, hogy a sors nem mindig bánik az emberrel tisztességesen. Sok függ az időzítéstől, és fölösleges ezen sokat töprengeni. Nincs is erre jobb bizonyíték, mint a legjobb barátnője halála nem sokkal a tizennyolcadik születésnapja után és röviddel a szalagavató előtt.

Most a Whispering Oaks-i sportcsarnok került a látóterébe. Voltaképp nem tűnt másnak, mint egy jókora műhelynek, szivacsmatracokkal. Eszébe jutott, hogy az anyja mennyit várt rá itt a különböző különórák alatt.

Hirtelen tudatosodott benne, hogy Beverly az ő korában már kétgyerekes anyuka volt. Anne nem akart feltétlenül a nyomdokaiba lépni, de harmincévesen üdítő dolog lenne, ha legalább kilátása volna egy állandó barátira. Nem állítható, hogy eddigi kapcsolatai sikertörténetek lettek volna. A legutóbbi tartós viszonya is már több mint egy éve véget ért. Idővel fészket vert benne a gyanú, hogy azért olyan silány a szerelmi élete, mert még mindig érez valamit Jackson iránt.

Miért kanyarodik vissza minden gondolata a férjhez?

A forgalom élénkebbnek tűnt, mint régebben. Több bevásárlóutca és kevesebb fa. De legalább a környék hegyei megmaradtak a réginek. A távolban látszott a Boulder Peak, füves lejtőin a kopár sziklakiszögellésekkel. Megpróbált másra gondolni, nem a holnapi randevújára.

Kirándulás Jacksonnal... Már megint Jackson!

Hoppá! Nem Jackson lépked ott egy fiús kinézetű vörös hajúval a TGI Friday's felé?

Levette a lábát a gázzól, ahogy elgurult az étterem előtt. Hirtelen úgy érezte magát, mint egy tinédzser, aki az imádottját követi. Amikor jobban megnézte őket, a szíve hevesebben kezdett dobogni. Legalább nem fogják egymás kezét. De vajon mit jelent ez a tervezett kirándulásuk szempontjából?

Anne jó sokáig volt távol, tehát nem veheti rossz néven, ha Jacksonnak barátnője van. Mélyet sóhajtott. Miért érzi hirtelen úgy magát, mintha még mindig középiskolás lenne, és miért gondol mindig a férjira, aki változatlanul nem lehet az övé?

Persze, Jackson, menj a régi cimboráddal kirándulni, és a vörös hajút vidd el ebédelni!

Másfél órával később leállította a kocsit a garázsban, és a teli bevásárlószatyrot letette a konyhaasztalra. Miután elpakolt, kivett a hűtőből egy üveg ásványvizet, és nagyot húzott belőle. Mama a nappaliban elszenderedett tévénézés közben. Anne lezöttyent mellé a régi pamlagra, ahonnan egykor a kedvenc sorozatait nézte. Jó, hogy a pamlag nem esett áldozatul a házfelújításnak.

Beverly egy rákhalásatról szóló dokumentumfilm közben alhatott el. A narrátor hangja az apjára emlékeztette Anne-t. Hangos, barátságos bariton. Talán ezért mosolyog az anyja alvás közben?

Valami nyomta Anne hátát. Előhúzta, miközben ivott még egy kortyot. Egy ősrégi párna volt a nagyanyja horgolásával díszítve: „Mindent megkap az, aki tud várni.”

Nem merné a nagyanyja nézeteit ódivatúnak nevezni, de ez a kedvelt fordulata eddig nem bizonyult igaznak. Anne végigfuttatta az ujjait a finom íráson.

Voltaképpen meddig kell várnia egy nőnek?

2. FEJEZET

Jackson pontban nyolckor érkezett, dobogó szívvel, és egy hátizsákkal a vállán. A világoskék égen felhők vonultak át, de a tavaszi napfény melegítette a hátát, ahogy a házhoz közeledett. Muszáj volt mély lélegzetet vennie, hogy megint mindent a megfelelő szemszögből lásson.

Ez csak egy kirándulás a régi középiskolai barátnőjével, akibe pusztán véletlenségből beleszeretett, amivel csúnyán zavarba hozta. Ezért viszont komolyan bűnösnek érezte magát. Ha minden simán megy, akkor talán ma szóba is hozhatja a dolgot, és bocsánatot kérhet. Talán ma mindent előről kezdenek, és majd kiderül, mi lesz a folytatás.

Háromszor kopogott, és Anne olyan fürgén nyitott ajtót, mintha mögötte várt volna.

– Jó reggelt! – mondta. A lány látványa választásra kényszerítette. Színleljen túlzott vidámságot, vagy csak álldogáljon, mint egy megkukult idióta? – Készen állsz egy kis mozgásra? – kérdezte a vidámságot választva. A kérdést mintha egy pajkos programszervező tette volna fel, nem pedig az a kemény legény, akinek gondolta magát.

– Hát persze! – A megjátszott élénkség fertőzőnek bizonyult.

Anne ragyogóan festett sortban és sportcipőben. Mosolya versenyt ragyogott a nappal. Jackson annak külön örült, hogy a lány nem kötötte fel hosszú, barna haját.

– Nagyszerű nap ígérkezik – nézett fel Anne az égre. – Tökéletes kirándulós idő. Csak egy pillanatot várj még, gyorsan elköszönök anyutól.

Jackson arra használta fel ezt az időt, hogy összeszedje magát. Legyél csak önmagad! Mondd meg neki egyszerűen, hogy mindent sajnálsz.

Amikor Anne visszatért, már nem viselte az élénkség álarcát. Talán Beverly zavarta meg, és jó szándékúan ugyan, de többet magyarázott bele a mai kirándulásba? Jackson csak találgatni tudott. A lány komoly pillantást vetett rá, miközben behúzta maga mögött az ajtót. Feltette a napszemüvegét, és elindult.

Útban a kocsira Jackson gyönyörködött a lány haján táncoló napsugarak látványában. Annyira elmerült az élvezetben, hogy csaknem orra bukott. Ember, szedd össze magad!

Megkerülte Anne-t és kinyitotta neki az ajtót.

Jackson egy vagyont adott volna azért, hogy a méretes napszemüveg lencséi mögé láthasson, és értelmezni tudja a lány hangulatváltását. Megközelítően sem lesz olyan egyszerű a tervét végrehajtani, mint ahogy remélte, de ezért nem tehetett szemrehányást neki.

Felszínes társalgásba fogott, mintha egy internetes randevún lenne, nem pedig egy régi barátal találkozna.

– Hogy érzed magad Portlandben?

– Remekül – válaszolta Anne, és kibámult az ablakon.

– Borzalmas, ami a szüleiddel történt.

– Az, de végződhetett volna sokkal rosszabbul is.

Lehetnének ennél görcsösebbek? Jackson bekapcsolta a rádiót.

Negyedóra múlva megérkeztek a parkolóba, és a férfi még mindig nem ért el semmilyen haladást. Anne továbbra is fagyos maradt, de a jól ismert kirándulóösvény látványa végre mosolyt csalt az arcára.

– Emlékszel? – kérdezte Jackson.

Anne bólintott, a szája széle megrándult, amit Jackson mosolyként értelmezett.

A férfi a vállára vetette a hátizsákokat.

– Hoztam vizet és szendvicseket. Szólj, ha kérsz valamit! – Jackson igyekezett nem a szép lábra figyelni, amely ma is épp olyan formás volt, mint amikor Anne még atletizált. – Meg ha elfáradtál.

– Rendben.

Elindultak a kedvenc ösvényükön.

Egy óra és néhány semmitmondó szó után a kilátóteraszra értek. A férfi tudatosan féken tartotta magát, és a természetre hagyta Anne ellazítását.

Kelet felé nézve Los Angeles elővárosi völgyeit, nyugaton pedig a dombok közé ékelt, csinos sorházakat látta. Mivel nemrég esett, a sziklák réseiben apró, zöld hajtások ütötték fel a fejüket. Ez épp az a kilátás, amire vágyott. Ezen a különleges helyen sokat volt együtt Briannával és Anne-nel.

– Egészen elfelejtettem, milyen csodás idefenn – állapította meg a lány. Most megint a régi Anne volt. A szeme csillogott, a haját lebegtette a szél, és betakarta vele az arcát.

Egymás mellett állva, némán csodálták a látványt. A levegő elég tiszta volt ahhoz, hogy a távolban még az óceán csillogását is lássák.

Jackson olyan közel állt a lányhoz, hogy samponjának virágillatát is érezte. Vagy ez szappan? Mindegy is. Csak azt tudta, hogy kedvére van. És kedvére volt a lány közelsége is.

Jackson hirtelen megfogta Anne kezét, és egy előreugró sziklához húzta. Keresett valamit a sziklafalon, aztán ledörzsölt róla egy kis piszkot.

– Emlékszel még? – mutatott egy megkopott körre, amelybe három név kezdőbetűjét karcolták. Az övét, Briannáét és Anne-ét.

A lány mosolygott.

– Megfogadtam, hogy mindig visszajárok ide, és tavaly megtaláltam.

– Briannának csodás mosolya volt – mondta Anne, és levette a szemüvegét, hogy megtörölgesse kissé kivörösödött szemét.

– Igen, az volt – válaszolta Jackson, és igyekezett megőrizni a tartását. Nagyon felkavarta, hogy Anne a könnyeivel küszködött.

– Jó, hogy eljársz ide. Úgy értem, Brianna megérdemli, hogy ne felejtsek el.

– Nem érzem ugyanezt, amikor meglátogatom a sírját. – Jacksonnak gombóc nőtt a torkában. – Az csak egy darabka föld. De ehhez a helyhez sok emlék fűz. – Nem akart ostobán itt ácsorogni. Főleg ennyi év után és Anne előtt. Tehát legyűrte az érzelmeit. Istenem, akkoriban tényleg jól elfuserált mindent, de honnan tudhatta volna, hogy ez történik Briannával?

Anne nedves szeme csillogott a napfényben. Jackson nem ezt akarta, nem gyászolni akart, Anne-nel együtt semmiképp. Ebből eleget kaptak egy életre. Most más hangulatot szeretett volna teremteni.

– Elég ügyefogyott volt egy pomponlányhoz képest.

Anne elnevette magát, és nyomban meg is könnyebbült.

– Emlékszel még, amikor annyira szurkolt a ligakupa döntőjében, hogy átesett a korláton?

Jackson előtt felvillant a jelenet. Épp nekiiramodott a kapu felé, miközben látta, hogy Brianna ugrál meg kiabál, majd egyszer csak átbucskázik a korláton, és a futópálya közepén, a fenekén landol. Annyira mulatságos volt az emlék, hogy hangosan felkacagott. Anne vele együtt nevetett, és ezzel leomlott a köztük lévő fal egy darabja.

A férfi kivett két flaskát a hátizsákjából, és az egyiket Anne-nek nyújtotta. Ittak és nevettek. Az első őszinte nevetés ezen a napon. Nagyon jólesett mindkettejüknek.

– Emlékszel még a barlangra?

Anne bólintott, és elindult az egykori kedvenc búvóhelyük felé. Negyedóra múlva elérték a barlang ásító száját. Itt védve voltak a naptól és a szünet nélkül fújó szélről. Jackson leült egy sziklára, a lábát pedig feltámasztotta egy másikra. Anne is leült vele szemben egy köre. A férfi megint beletúrt a hátizsákba, és most müzliszeleteket bányászott elő.

– Hogy tetszik a tanítás? – kérdezte Anne.

– Sose hittem volna, de tényleg szeretem.

– Mikor mentél végül egyetemre?

– Ez hosszú történet.

– Szívesen meghallgatom – mondta Anne teli szájjal. – Mesélj!

Jackson nem akarta visszautasítással megbántani, most, hogy végre kicsit felengedett. Ha ő elkezdi, akkor talán a lány is beszél majd magáról.

– Na jó. Eleinte összevissza utazgattam Európában, és olykor feketén dolgoztam is. Aztán

Olaszországban fedélzeti matrónak jelentkeztem egy amerikai jachtra, amellyel a Földközi-tengeren hajóztunk, és végül kikötöttem Görögországban. Ott nem találtam munkát, meg görögül se tudtam, tehát hazajöttem, miután elfogyott a pénzem. – Jackson bekapta a müzliszeletét. – Az apám nem akart eltartani, így elszegődtem egy Starbucksba, és közben mentőápoló tanfolyamra jártam.

– Barista voltál a Starbucksban?

– Mégpedig átkozottul jó. Majd alkalomadtán emlékeztess, hogy csináljak neked egy kapucsínót.

A lány mosolya visszavarázsolta a középiskolás időkbe. Kihívó mosoly volt. Jobban hiányzott neki ez az arckifejezés, mint gondolta volna.

Elővett egy almát a hátizsákjából, megtörölte az ingében, és beleharapott. Aztán a másik almát felmutatta Anne-nek. A lány kinyújtotta a kezét, ő meg odadobta neki.

– Mesélj tovább! – kérte Anne teli szájjal.

– Annyira tetszett a tanfolyam, hogy kedvet kaptam az egyetemhez. Napközben mentőttem, esténként pedig a Marshfield City College-ban vettem részt mindenféle kurzuson. – Jackson megint beleharapott az almába, aztán ivott egy korty vizet. – Hogy rövidre fogjam, amikor a kaliforniai állami egyetem megnyílt, átnyereltem oda. Négy évvel később átvehettem a tanári diplomámat. Két éve, meglehetősen szerencsével, állást kaptam a Whispering Oaks-i iskolában. Korábban Los Angelesbe kellett ingáznom, és az elég borzalmas volt.

– De most már megtaláltad a helyed. Gratulálok, Jackson. – Anne-t láthatóan tényleg érdekelte a története, ezért most megpróbálta ő beszédre bírni a lányt.

– Tényleg, hogy érzed magad Portlandben?

Anne elmosolyodott. Az imént valóban kissé kurtán válaszolt erre a kérdésre.

– Portland nagyszerű, környezetbarát város. A nyár meleg, a tél nedves. A levegő tiszta.

– És a munkád?

– Remek. Épp a múlt hónapban lettem vezető nővér egy tizennégy orvost összefogó magánrendelőben. Ez egészen más, mint egy kórházban. Részben adminisztráció, részben gyógyítás, de összességében nagyon stresszes. – Anne elgondolkodott, és Jackson már attól félt, hogy ismét bezárkózik. – Az utóbbi időkben sokat gondoltam arra, hogy egyetemre megyek.

– Mit szeretnél tanulni?

Anne kerülte a férfi kutató tekintetét, és egy kis sárga virággal játszadozott.

– Még nem tudom. Gondolkozom rajta.

Anne valójában még egyáltalán nem nyílt meg, ezért Jackson kerülő úton próbálta megtudni, mi a fontos Anne számára.

– Együtt laksz valakivel?

A lány a fejét rázta, és még mindig a virágra figyelt.

– Bérelek egy apró lakást Pearl Districtben. Nagyszerű környék. Sok mindent lehet arrafelé csinálni, és majdnem mindent elérek gyalog is. A munkahelyem sincs messze.

Talán tényleg boldog ott. A szeme csillogása azt sugallta, hogy megtalálta a helyét. Ez egyáltalán nem tetszett Jacksonnak. Amikor elköltözött Whispering Oaksból, utoljára még azt mondta Anne-nek, hogy ha továbbáll, az nem jelenti feltétlenül azt, hogy tovább is lép. Ez rá érvényes is volt, de a lánynak talán mégis sikerült. Olyan érzése támadt, mintha elveszített volna valamit. Annyira erős volt ez az érzés, hogy a következő kérdése meglehetősen tapintatlanra sikeredett.

– Van valakid?

Anne először felvonta a szemöldökét, majd a homlokát ráncolta, végül a földre szegezte a tekintetét.

– Hát... nincs. Ez nem olyan könnyű. – Az ajka kis grimaszra húzódott.

– Tudom, mire gondolsz – sóhajtott fel megkönnyebbülve a férfi. A helyzet reményt nyújtott, lehetőségeket nyitott meg előtte. – Én már csak az interneten ismerkedem.

– És ez nem zavar? – kérdezte érdeklődve Anne.

– Mondjuk úgy – rántotta meg a vállát Jackson –, hogy szerintem a randevúztatás nem külön tudomány.

Anne felnevetett, és Jackson elmondta, hogy mindig hiányzik valami a partnereiből, akkor is, ha látszólag minden passzol. Amit nem mondott el: hogy egy csomó dolgot képtelen megmagyarázni. Például azt, miért érzi egyre jobban a szükségét egy igazi társnak, meg azt, hogy miért okoz mindig csalódást az

internetes randevú.

– Ne másszunk fel a csúcsra?

– Még ma?

– Csak tíz óra van. Felmegyünk, és odafönn megebédelünk. Utána rögtön hazaviszlek, megígérem. Anne kihívóan nézett Jacksonra.

– Na, ki ér elsőként a csúcsra? – kérdezte, és már neki is iramodott, mielőtt Jackson a hátizsákját felemelhette volna.

– Hé! Ez így nem tisztességes, Fürge.

Már a középiskolában is ezzel a gúnynévvel heccelte, mert a nyolcszáz méteres síkfutásban a lány mindig utolsóként ért célba. Anne csak nevetett, de megbotlott egy kőben. Dühösen visszafordult. A dühe azonban csak megjátszott volt, és Jackson ismét a középiskolában érezte magát, az akkori lány mellett.

A hazafelé vezető út derűsen, nyugalmasan telt. Anne-nek az volt a határozott érzése, hogy Jackson mondani akar valamit, de aztán újra meg újra meggondolja magát. Az izom hol megfeszült az állán, hol ellazult, és a kormánykereket is a kelletténél erősebben szorította. A lány készletét érezte arra, hogy beletúrjon a férfi sötétszőke, hullámos hajába. Ehelyett azonban csak sóhajtott, és nézte a mellettük elsuhanó tájat.

Amikor a szülei házához érkeztek, Jackson leállította az autót, és feléje fordult.

– Emlékszel még Drew-ra? – Anne bólintott: Drew volt Jackson legjobb barátja a középiskolában. – Hőlégballonos vállalkozása van odaát Marshfieldben. Régebben, az egyetem alatt, hétvégeken meg a nyári szünetben neki dolgoztam. Mit gondolsz, eljőnnél velem jövő szombaton egy ballonos repülésre?

Anne ellen akart állni a férfi zöld szemében felvillanó kedvességnek.

Határozottan vonzó program Jacksonnal egy kosárban összezárva lebegni a magasban, de múlt éjszaka megfogadta, hogy nem követi a régi mintákat, amikor ő a kívülálló, Brianna pedig a középpont volt. Ma túl sokszor került szóba Brianna, aki ezt természetesen megérdemelte, nekik pedig jó kezdet volt, mégis nagyon zavarta. Meddig kell még cipelnie magával a bűntudatot? Az emlékek úgy követik, mint a sötét árnyékok, és újra meg újra arra emlékeztetik, hogy becsapta a barátnőjét. Szerette Jackson, és magára vonta a figyelmét, holott Brianna beteg volt. Habár ezt akkor még senki nem sejtette.

– Azt hiszem, Jackson valaki mást szeret – mondta neki a barátnője a telefonban egy héttel azelőtt, hogy diagnosztizálták a leukémiát.

Ha ő ilyen zavart, akkor hogy érezheti magát Jackson?

Anne vetett egy pillantást a férfira, és megérezte, hogy Jacksonnak szüksége van a vele töltött időre. Ápolónőként sokszor volt dolga gyászoló családokkal, és felismerte a jeleket. De vajon nem elég-e a gond a szüleivel? És mi haszna lenne ennek az egésznek? Jackson és az ő életében már nincs közös pont.

– Tényleg jó volt viszontlátni téged, és a kirándulásnak is nagyon örültem. De azért vagyok itt, mert a szüleimmel kell törődnöm. Attól félek, hogy sajnos le kell mondanom ezt a programot.

– „Attól félek?” – Jackson megpróbálta elrejtetni a csalódását.

– Nem értem...

– Azt mondtad, hogy attól félsz, sajnos le kell mondanod ezt a programot. Te még soha nem féltél semmitől.

– Egészen biztos vagy abban, hogy ugyanarról az emberről beszélünk? – nézett rá hitetlenkedve Anne.

– Én mindig ezt éreztem – rántotta meg a vállát Jackson.

Lehet, hogy kihívást lát a férfi szemében? Itt az idő, hogy próbára tegyék a régi érzelmeiket? Hogy tüzet fognak-e ismét? Talán ő tényleg fél ettől, de ami biztos: hogy nem akar szembenézni a bűntudattal. Most nem. Jackson miatt a pokol kínjait állta ki annak idején, és a várost is miatta hagyta el.

Ráadásul tegnap egy másik nővel látta. Internetes randevú ide vagy oda, miért kellene még több bonyodalmat magára vállalnia? Ha Lucas végre megérkezik, akkor ő amúgy is elutazik.

– Köszönöm a bizalmadat, de most be kell mennem – mondta Anne, és kinyitotta a kocsiját.

– Ki fogsz égni, ha nem figyelsz oda. – Jackson nem tette könnyűvé a dolgát, Anne mégis becsukta maga mögött az ajtót. – Hívj föl, ha valamire szükséged van, rendben?

Anne lehajolt, és bedugta a fejét a nyitott ablakon.

– Ígérem. De Jackson, meg kell értened, hogy nem lehetek többé a jó barátod.

Anne beleharapott az alsó ajkába. Jackson mindig szerette az őszinteséget, de elgondolkodó, csaknem megbántott arckifejezéséből ítélve most talán túl messzire ment.

Már késő. Nem szívhatta vissza a kimondott szavakat, és voltaképpen nem is akarta.

– Erre nem is kértelek – válaszolta a férfi, és összehúzott szemmel bámult a kormánykerékre.

– Bocsáss meg! – mondta Anne, és hogy elejét vegye a további magyarázkodásoknak, besietett a házba.
Nem lehetek a barátod, mert átkozottul fáj.

Anne és Beverly vasárnap kapták meg a hírt, hogy Kieran kiengedik a kórházból, és hazajöhet.

Hétfő délután egy ősrégi, ütött-kopott, de jól ismert, sötétkék kisbusz állt meg a feljárónál. A kerekesszéket Anne a busz ajtaja elé tolt. A jármű tágas belsejéből az apja mosolygott rá.

A kormánynál Jackson ült! Már megint egy összeesküvés áldozata lett? Ez nem lehet igaz!

A férfi tartózkodóan nézett rá.

Anne bólintott felé, és üdvözlésre emelte a kezét.

– Egy pillanat, hadd segítsek! – ugrott ki a kocsiból Jackson, és átsietett a túloldalra.

– Isten hozott idehaza, drágám! – üdvözölte a férjét az Anne mögött álló Beverly.

– Nagyszerű dolog hazajönni, babám!

– Majd én csinálom – mondja Jackson Anne-nek, aki a kerekesszéket egészen közel tolt a buszhoz. –

Mi összeszokott páros vagyunk, hisz a kórháznál egyszer már végigcsináltuk.

Eltartott néhány percig, míg Kieran végre kikerült a buszból. Néhány pillanatig bizonytalanul álldogált a mankóin, de végül belezötytyent a kerekesszékebe.

Anne mindenre gondolt, és egy vastag deszkapárt fektetett a konyhaajtó előtt lévő ötcentis lépcsőfokra. Jackson könnyedén tolt föl a gipsz nélkül is majdnem százkilós apját a rámpán.

Anne igyekezett nem Jackson bicepszét bámulni, de az izmokra vetett egyetlen pillantás is elég volt ahhoz, hogy furcsán érezze magát.

A házba érve Kieran átölelte a feleségét, arcon csókolta, és le sem hervadt a folyamatos vigyor az arcáról.

– Remek újra itthon lenni! – jelentette ki.

– Hova toljam a széket? – kérdezte Jackson.

– Ide, erre! – mutatott Beverly a nappali felé.

Anne kiment a mankókért, és kissé megkönnyebbült, hogy néhány pillanatra kimaradhat a történésekből. Jackson egyszerűen túl otthonosan mozog a házukban. Szabályosan betolakszik a családjukba.

Amikor visszatért a konyhába, már meg is hallotta apja kedvenc kérdését.

– Mit lehet enni? El tudjátok képzelni, milyen szörnyű a kórházi koszt?

Anne kinyitotta a hűtőt, és pulykasonkát, sajtot meg tormát vett ki belőle. Ezzel elfoglalhatta magát, és Jackson a szüleire hagyhatta.

Gyorsan szendvicseket készített, és a tálcát bevitte a nappaliba. Mindenki mohón vetette rá magát. A békés falatozás közben Anne észrevette, hogy Jackson időnként egy-egy lopott pillantást vet rá. Vajon miért nyugtalanítja ez? Valahányszor halvány mosolyt kényszerített az arcára, a férfi is elmosolyodott, amikor azonban elindult, csak búcsút intett.

Kieran ragaszkodott ahhoz, hogy Jackson tanítás után másnap is eljöjjön segíteni a mosakodásban. Makacsul megtagadta, hogy a lányától fogadjon el segítséget. Anne hiába bizonygatta, hogy nővérként már mindent látott.

Tehát Anne másnap ismét találkozott Jacksonnal, aki kopott farmerjében és pólóban meglehetősen fittnek nézett ki. Anne karja libabőrös lett, a szíve szaporán vert. Hiába küzdött ellene. Némán intett csak, és beküldte Jackson az apja hálószobájába.

A szoba a folyosó túlsó felén volt, de minden ott elhangzott szót hallott. Erőt kellett vennie magán, nehogy csendre intse az anyját, amikor az mondani akart valamit.

– Ne kérdezzük meg Jackson, hogy velünk ebédel-e? – Beverly beszéd közben egy vonalzó próbált a gipsze alá csúsztatni.